

OPERA- BRANDEN

Historien om en
genopstanden Lykke.

**Nordisk Kunstfilm
i 40 Optrin**

fra den hjemlige Præstegaards Idyl
og fra Millionbyens brogede Verden

I Hovedrollerne:

**Fru Agnete Blom,
Hr. V. Psilander.**

Alene de effektfulde
Scener fra Branden i
Paris' Opera gør denne
Film til en Attraktion
af 1ste Rang.

Afdelingerne.

---

1. „Kommer Du ikke snart?“
2. En Præstegaards-Idyl.
3. Mellem Roser og Syrener.
4. Den Tilbedte.
5. Lykkelige Timer.
6. Savoyarddrengen.
7. Bedstemoders Vuggevise.
8. Efter Brylluppet.
9. Den sidste Station paa Bryllupsrejsen.
10. Bange Anelser
11. Nu skal vi i Operaen!“
12. I den store Opera.
13. En mærkelig Lighed.
14. „Brand! Brand!“
15. Der udbryder Panik.
16. Operaen staar i Flamme!
17. Redde sig, hvo der kan!
18. Adskilte!
19. Danserindens Død.
20. En Fejltagelse.
21. Blandt Fremmede.
22. De nye Venner.
23. Hun har mistet Hukommelsen.
24. Gode Tilbud.
25. Ak, hvor forandret!
26. Paa Fødselsstiftelsen.
27. Den Førstefødte.
28. En fortvivlet Idé.
29. Sovedraaberne.
30. Flugten.
31. For Lud og koldt Vand.
32. „Giv mig lidt Mælk!“
33. Et Møde.
34. Bedstemoders Vuggevise vækker Minder.
35. Paa Vej mod Hjemmet.
36. I den gamle Have.

37. Bedstemoders Haab.

38. Den gamle Melodi.

39. Bedstemoder fik Ret.

40. I Lykkens Havn.

Opera-Branden.

I ti lange Aar har Pastorinde Berg været Enke. Tit og mange Sinde vilde Enkestanden vel være falden hende besværlig og trist, hvis hun ikke havde haft sin lille Datterdatter Agnete hos sig. Men Agnete er som den unge Foraarsøl, der gyder Festglans endog over Livets fladese Trivialiteter. Hun er Bedstemoders Øjesten, — den Akse, om hvilken hele Bedstemoders Liv drejer sig, og det er derfor ikke underligt, at Bedstemoder ofte kommer i vemodigt Lune, naar hun ser Agnete sammen med hendes Forlovede, Ritmester Hellmuth, og kommer til at tænke paa, at han snart bortfører hende for bestandig.

En Dag, da Agnete og hendes Forlovede sværmer nede i Haven, overraskes de af en lille omstrejfende Savoyard-dreng, der falbyder smukke Ravhjerter og Kæder. Da han synes, det varer ham for længe, inden Ritmesteren kan bestemme sig til, om han vil handle eller ej, spiller han paa sin Ocarino for dem. Agnete kender den kønne lille Melodi, — det er Bedstemoderens Vuggevise, den smukke Sang, hvormed Bedstemoder saa tit har lullet Agnete i Søvn. Som Tak for Musiken køber Ritmesteren en smuk Kæde til sin Forlovede.

Ingen af dem tænker paa, at denne lille dagligdags Op-
levelse senere vil faa den største Betydning for deres Liv.

* * *

Endelig kommer den Dag, Bedstemoder saa længe har
frygtet: Agnetes Bryllup staar. Ritmesteren har faaet Per-
mission et halvt Aar og foretager sammen med sin unge

Panisk Rædsel har grebet alle.

Kone en Rejse rundt til Evropas Storbyer for at slutte af
i Byernes By, Paris.

Det er en af de sidste Dage før Hjemrejsen.

Ritmesteren vil glæde Agnete med to Billetter til den
store Opera, men det er, som om hun har en Forudelse
om, at der vil ske noget. Ritmesteren slaar det hen og
trøster hende med, at det er den glædelige Begivenhed, der
forestaar, der gør hende angst, og det lykkes ham at be-
rolige hende og faa hende med i Operaen.

Her indtræffer nu det mærkelige Tilfælde, at der i Logen

ved Siden af Ritmesterens sidder en ung Dame, der ligner
Agnete saa slaaende, som var hun en Tvillingsøster til
hende.

Det er den bekendte Danserinde Lizzy-la-Bella, der
sammen med sin Ven, Grev Bonnot, har givet Paris Stof
til mangen artig Skandale-Roman.

Agnete kan ikke faa Øjnene fra sin Gengangerske og

En ensom Mands Hjemkomst.

mærker slet ikke, at der oppe fra Scenen trænger en svag
Brandlugt ud paa Tilskuerpladsen, men et Øjeblik efter
genlyder hele Teatret af det forfærdelige Raab: Brand!

I et Nu er hele Operaen i vildt Ooprør.

Som rasende Dyr puffes og slaas man for at komme
først ud, og navnlig paa den store Trappe er Trængselen
grufuld. Halvkvalte af Røgen besvimer Damer og Herrer
mellem hinanden, men stadig vælter nye Skarer ned over
dem. Det gælder Kampen for Livet ...

Grev Bonnot og Agnete.

Danserinden Lizzy er en af de første, der maa bukke under, hvorimod hendes Ven, Grev Bonnot, naar at slippe

En hjælpsom Kone.

Flugten fra Fødselsstiftelsen.

ud omtrent samtidig med Agnete, der i Trængselen er kommen bort fra Hellmuth.

Savoyardren tjener det daglige Brød til dem begge undervejs.

Under Katastrofen har Agnete taget Skade paa sin Hukommelse, og nu staar hun her paa Gaden, hjælpeløs og uden Beskyttelse.

Grev Bonnot, der imidlertid er kommen til sig selv igen, naar Øje paa hende og tror, det er hans Veninde Lizzy, og da han ser, hvor afkræftet hun er, kører han hende hjem i Lizzys Lejlighed. Agnete kan intet erindre af Fortiden,

I Nattemørket.

og saavel Greven som Tjenestefolkene antager hende stadig for Danserinden Lizzy-la-Bella og behandler hende derefter.

Nogle Dage efter bliver hun meget syg og maa køres paa Hospitalet, og næppe er hun ankommen hertil, før hun føder en dejlig Dreng. Men efter at have været paa Hospitalet i nogle Maaneder, længes hun efter Friheden. Hun kan stadig intet huske, men det er alligevel, som var der noget, der drog hende bort. Og en Nat, da Sygeplejersken

er falden i Søvn, staar hun op og klatrer med sit Barn ud af Vinduet og forsvinder i den mørke Nat.

Hjemme hos gamle Bedstemoder er alt Graad og Sorg.

Hellmuth er kommen hjem og har fortalt om Agnetes formentlige Død, og baade han og Bedstemoder er fortvivlede. Men Bedstemoder har ikke opgivet Haabet om at se sit Barnebarn igen, og levende i dette Haab sætter den

Et Gensyn.

gamle Kone Aften efter Aften en tændt Lampe i Vinduet, at Agnete kan finde hjem igen.

* * *

Imidlertid har den stakkels Agnete flakket om med sit lille Barn, tiggende sig lidt Mad hist og her, men Hukommelsen er stadig ikke vendt tilbage. Da hænder det, at hun en Dag paa en Restauration træffer en lille Savo arddreng, just den samme, som i sin Tid hjemme i Haven spillede Bedstemoders Vuggevise for hende.

Hun kender ikke ham, men han genkender straks hende, og da han ser, hvordan det er fat med hende, følger han efter hende, spiller endnu engang Bedstemoders Vuggevise for hende og lover hende at hjælpe hende hjem igen.

— — Lang og møjsommelig bliver Vandringen for dem begge, Nød og Sult maa de døje, men den lille, tapre Savoyarddreng giver ikke op, før han har bragt Agnete velbeholden hjem igen til hendes Kære.

Det er umuligt at beskrive den Glæde, hendes og hendes lille Barns Tilsynekomst vækker hos Hellmuth og gamle Bedstemoder, og — — ét kan man være sikker paa: at den første Sang, Bedstemoder med Tiden vil lære Agnetes lille Dreng, bliver Bedstemoders Vuggevise!

Filmen, saavel som dens Plakat og Program-Tekst
o. a. lignende-Materiale ejes med absolut Eneret af

A/s Fotorama,

Aarhus - København - Kristiania.

Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstat-
ningskrav blive gjort gældende mod Vedkommende.

NORDISK FILMS.

In the Hour - of Need -

*Released December 29th, 1912.
Approx. Length - 2572 feet.*

A Yankee Catch

*Released December 29th, 1912.
Approx. Length - 941 feet.*

NORDISK FILMS COMPANY,

25 CECIL COURT, CHARING CROSS ROAD, LONDON, W.C.

'Phone—CITY 172.
'Grams—"Norfilcom."

:: IN THE HOUR OF NEED. ::

FOREWORD.

The sudden cry of fire. Panic. The great Opera House filled with a seething mass of humanity. The air rent with the shrieks of the women, the roar of a thousand voices.

With never an inch of padding, played and staged in that vast strong manner for which the Nordisk Company are so justly famed, "In the Hour of Need" holds—nay, grips—the attention right until the end. The scene depicting the fire in the Opera House veritably beggars description.

THE STORY.

When the story opens, Major Helmuth, a tall, handsome young soldier, receives a letter from his sweetheart, Olive. The scene changes and we are introduced to Olive, who is living with her grandmother, Mrs. Berg, a dear old lady some eighty years of age.

One day Helmuth comes to see Olive. They meet in the sunlit garden and renew their protestations of love. A pedlar comes upon the scene, but Helmuth roughly orders him away. Woman-like, Olive demands to see his wares, and after some deliberation selects a small gold locket, which her lover gladly buys her. Emboldened by this, the pedlar plays the lovers a tune. "Why," exclaims Olive, "that is the song that grandmother used to sing." The pedlar leaves and Olive enters the house with her lover.

Later Helmuth and Olive are married and having taken leave of Mrs. Berg, set out to spend their honeymoon in Paris.

The Helmuths visit the Paris Opera House. As fate will have it they are given a box adjoining that of Count Bonn and his *fiancee*, La Belle Lizzy. Curiously enough, Olive bears a striking resemblance to Bonn's *fiancee*, and indeed, might well have passed for her twin sister. For some time all goes well, then suddenly there is a loud cry of fire. Consternation reigns supreme and a wild rush for the exits takes place. Dense clouds of smoke, the roar of flames, women shrieking hysterically, men fighting, cursing, shouting—the mob swaying as one man. So it comes about that in the terrible confusion, Olive becomes separated from her husband. La Belle Lizzy perishes in the flames. The horror of it all destroys

Olive's memory. In the arms of a fireman she is carried into the open, where Bonn, under the impression that Olive is his *fiancee*, conveys the still unconscious girl to his apartments. Helmuth is told that his wife is dead. Maddened with grief, he returns to acquaint Mrs. Berg with the news. The old lady refuses to believe it, declaring that one day Olive will return. Meanwhile, Bonn, realising that Olive's mind is unhinged, sees that she is installed in a home.

Three months later a child is born to Olive, who gradually recovers her reason. One night the poor girl determines upon a bold move. She secures a sleeping draught and doctors her guardian's tea during the woman's absence. So, in the dead of night, with her child clasped tightly to her breast, she makes her escape. For several hours she wanders on, then as the morning breaks, sinks exhausted by the roadside.

Now comes the long arm of coincidence. Olive is found by the pedlar who was introduced at the opening of the story. He recognises the locket which she still wears about her neck, and suddenly bethinks himself of the tune that he played to the lovers in the garden. Again he plays it, but Olive does not remember. The pedlar determines to escort Olive home. Progress is very slow, for the poor girl's energy is nearly spent. Ever and anon, he stops and plays again the tune—Grandma's favorite tune—and Olive seems at length to understand. Night comes on and Olive sinks exhausted to the ground. The scene changes. Mrs. Berg is fast asleep; she dreams, and sees Olive and the pedlar wildly calling for help. She awakens with a start and, convinced that her grandchild is not far away, prevails upon Helmuth to make a search. Suddenly he hears a cry. Hastening forward, he comes upon Olive and her faithful friend. Gathering up his wife in his arms, he carries her into the house. A few moments of suspense and Olive opens her eyes. The sight of her grandmother's face, wet with tears, completely restores her memory. With a cry of joy she is clasped to her husband's breast. Who can describe the happiness that reigned that night?

COPYRIGHT.

Released December 29th,

Approx. Length 2572 feet.

Code Word "Need."

Price 4d. per foot (plus Toning).

: A YANKEE CATCH :

The proof of the pudding——. We most emphatically state that "A Yankee Catch" is the comedy of the week. We further state that of all the comedies we have ever released, "A Yankee Catch" is one of the best, if not the best. But we do not expect you to believe it. Seeing is believing. We therefore invite you to see "A Yankee Catch," then you will be able to judge for yourself.

THE STORY.

Mr. and Mrs. Johnson receive a letter from their friend Anderson, an American. "I landed this morning," he says, "and hope to be with you to-night." A photograph is enclosed of the prospective visitor. Mrs. Johnson, evidently head of the house, frames the photograph and hastens to make preparations for the guest. Mr. Johnson and his daughter, Alice, are none too pleased with the prospect of the American's visit, but under the eagle eye of Mrs. Johnson are unable to express any opinion on the matter.

A moment later Mark, a journalist, arrives. Alice and her father extend a cordial greeting, but Mrs. Johnson is barely civil. The newcomer is acquainted with the fact that Anderson is expected shortly. Seeing in this the death-blow to his hopes of ever wedding Alice, he is visibly downcast.

An hour later the Johnsons set out to meet their friend. Mark is struck with an idea. He despatches a wire to his friend, Lund, an actor, requesting him to come round to the Johnson's house with his make-up box. Another wire he sends to Anderson, care of the station master of one of the stations through which he will pass. He signs the telegram "Johnson," and requests the Yankee to wait for him at Yunction Station, some four or five miles away. Lund arrives, and at his friend's earnest request, proceeds to make up as the Yankee, having as a guide the photograph. The Johnsons in turn arrive at the station and after waiting for some three-quarters of an hour for the missing Yank, return home in disgust. Lund, *alias* Anderson, arrives a moment later. In accordance with his arrangements with Mark, he proceeds to make a general fool of himself. He wrings each of the Johnson's hand in turn, and makes straight for a bottle of whisky. He selects the most comfortable armchair, places his feet on the table, and proceeds to make short work of the liquor. Dead drunk, he endeavours to rise—pictures, ornaments and furniture all suffering in consequence. The Johnsons, terrified, implore Mark to eject the American. "No," he says, "you wanted him, you got him, and now you must keep him." But after a further ten minutes' parley, he reluctantly gives in, and with one great heave, flings his friend through the front door. In the meantime, Anderson, having exhausted his stock of patience, sets out for Johnson's house. He arrives at the precise moment when Lund is being thrown out. The two men meet. Anderson is surprised and Lund is convulsed with laughter. Mark is receiving the congratulations of the Johnsons when the real Anderson appears. With great presence of mind, the journalist exclaims, "He has come back," and with a whoop flings himself upon the unfortunate man. Anderson runs for his life, and Mark is left victor of the field.

COPYRIGHT.

Released December 29th.

Approx. Length 941 feet.

Code Word "Catch."

Price 4d. per foot (plus Toning).

Großmutter's Wiegenlied

Großmutter's Wiegenlied

Seit zehn langen Jahren ist Frau Pastorin Berg verwitwet und der Witwenstand würde sehr schwer und traurig für sie gewesen sein, wenn sie nicht ihre kleine Enkelin Agnete gehabt hätte. Das Kind ist ein Sonnenstrahl und der Liebling der Großmutter. Ihr ganzes Leben dreht sich nur um Agnete, und mit Wehmut betrachtet sie das Liebesglück Agnetes und ihres Verlobten, des Rittmeisters Hellmuth, der sie

bald für immer von ihr wegnehmen will. Eines Tages geht Agnete mit ihrem Verlobten im Walde spazieren. Ein kleiner Savoyarde kommt herbei und bietet schöne Bernsteinschmucksachen feil. Da es ziemlich lange dauert, bis der Rittmeister seine Wahl trifft, spielt er auf seiner Occarina Großmutter's Lieblingsmelodie, das schöne Wiegenlied, das sie der kleinen Agnete so oft vorgesungen hat, und als Dank kauft ihm der Rittmeister eine schöne Kette für seine Braut ab. Keiner von beiden ahnt, daß dieses alltägliche Ereignis die größte Bedeutung für ihr künftiges Leben haben wird. Endlich erscheint der Tag, vor dem sich die Großmutter so lange gefürchtet hat: Agnetens Hochzeitstag. Der Rittmeister hat Urlaub auf ein halbes Jahr erhalten, und das junge Paar geht auf die Hochzeitsreise nach allen Großstädten Europas, zuletzt nach

Paris. Am letzten Tag vor der Rückreise kauft der Rittmeister, um Agnete eine Freude zu machen, zwei Billetts für die große Oper. Agnete aber kann sich nicht darauf freuen, sie hat eine Vorahnung, als würde sich etwas sehr Trauriges ereignen. Aber schließlich läßt sie sich beruhigen und geht mit in die Oper. In der Loge neben ihnen sitzt eine junge Dame, die Agnete auffallend ähnlich ist, die Tänzerin Lizzy la Bella, mit ihrem Freunde, dem Grafen Bonnot. Agnete muß immer diese ihre Doppelgängerin betrachten, und

bemerkt gar nicht, daß sich von der Bühne her ein schwacher Brandgeruch bemerkbar macht. Aber bald erschallt der entsetzensvolle Aufschrei: Feuer! Feuer! In einem Augenblick ist alles in wilder Aufregung. Ein wilder Kampf entsteht an den Ausgängen, und besonders auf der großen Treppe ist ein furchtbares Gedränge. Halb tot vor Aufregung und fast erstickt von dem Rauch, sinken Herren und Damen bewußtlos zu Boden, aber noch immer stürzen neue Scharen über sie hinweg. Es gilt das Leben. Die Tänzerin ist eine der ersten, die unterliegen, wogegen es ihrem Freund, Graf Bonnot, gelingt, ins Freie zu kommen. Hellmuth ist im Gedränge von Agnete getrennt worden. Sie erreicht die Straße gleichzeitig mit Graf Bonnot, aber während der Katastrophe hat sie den Verstand oder wenigstens das Gedächtnis verloren. Sie steht

ganz hilflos auf der Straße, ohne zu wissen, wer sie ist und wohin sie sich wenden soll. Graf Bonnot hat sich indessen wieder erholt, und als er Agnete gewahrt, hält er sie für Lizzie und führt sie nach Hause. Agnete weiß noch immer nichts von der Vergangenheit. Sowohl der Graf als die Dienstboten glauben, die Tänzerin Lilly la Bella vor sich zu haben. Einige Tage nachher wird sie sehr krank und muß nach dem Hospital gebracht werden, wo sie einem prächtigen kleinen Knaben das Leben gibt. Einige Monate bleibt sie im Hospital, und langsam steigt ein Sehnen in ihr auf nach etwas Unnennbarem, Fernem, wovon sie sich keine Rechenschaft zu geben weiß. Eines Nachts, als die Wartefrau eingeschlafen ist, erhebt sie sich vom Bette, klettert mit ihrem Kinde aus dem Fenster und verschwindet in der finstren Nacht.

Zu Hause bei der alten Großmutter ist indessen unsägliche Trauer eingekehrt. Hellmuth ist gerettet worden, und sowohl er als die Großmutter halten Agnete für tot. Doch die Alte will nicht alle Hoffnung aufgeben, ihr Enkelkind wiederzusehen. Jeden Abend setzt sie ein Licht ins Fenster, damit Agnete den Weg finden möge.

Indessen irrt die arme Agnete mit ihrem Kinde umher. Hier und da erbettelt sie sich etwas zum essen und trinken, aber das Gedächtnis kehrt noch immer nicht zurück. Eines Tages trifft sie in einem Restaurant den kleinen Savoyarden, der ihr einst zu Hause Großmutter's Wiegenlied vorspielte. Sie kennt ihn nicht, er aber hat sie sogleich erkannt, und da er sieht, wie es um sie steht, folgt er ihr nach, und spielt manchmal das alte Wiegenlied. Er verspricht ihr zu helfen und ihr den Weg nach Hause zu zeigen. Lang und mühsam ist der Weg, und viele Not müssen sie beide durchmachen, aber der tapfere kleine Savoyarde hält tapfer und treu aus, bis er Agnete wohlbehalten zu den Ihren zurückgebracht hat, deren Freude unbeschreiblich ist.

Erscheinungstag: 27. Dezember 1912

Preis Mk. 980.—

Reklame: Plakate à Mk. 5.— und Mk. 1,50
Photographien

Am gleichen Datum:

Der Amerikaner

Komödie

Preis Mk. 315.—

Reklame: Photographien

Nordische Films Co., G. m. b. H.

Berlin SW. 48, Friedrichstr. 13

Telephon: Moritzplatz 10191

Telegr.-Adr.: Nordfilm

Bedstemoders Vuggevise.

I ti lange Aar har Pastorinde Berg været Enke, og Enkestanden vilde vel til Tider være falden hende lidt besværlig og trist, hvis hun ikke havde haft sin lille Datterdatter Agnete hos sig, men Agnete er som den unge Foraarsol, der gyder Festglans over selv de mest trivielle Ting. Hun er Bedstemoders Øjsten, den lille Akse, om hvilken hele Bedstemoders Liv drejer sig, og det er derfor ikke underligt, at Bedstemoder ofte bliver i daarligt Humør,

naar hun ser Agnete sammen med sin Forlovede, Ritmester Hellmuth, og kommer til at tænke paa, at han snart bortfører hende for bestandig

En Dag, da Agnete og hendes Forlovede sværmer nede i Haven, overraskes de af en lille omstrejffende Savoyarddreng, der faldbyder smukke Ravhjerter og Kæder. Da han synes, det varer ham for længe, inden Ritmesteren kan bestemme sig til, om han vil handle eller ej, spiller han paa sin Ocarino Bedstemoders Vuggevise for dem, den kønne lille Melodi, hvormed Bedstemoder saa tidt har lullet Agnete i Søvn, og som Tak herfor, køber Ritmesteren en smuk Kæde til sin Forlovede. Ingen af dem tænker paa, at denne lille dagligdags Oplevelse senere vil faa den største Betydning for deres Liv.

Endelig en Dag kommer det Øjeblik, Bedstemoder saalænge har frygtet: Agnetes Bryllup. Ritmesteren har faaet Permission et halvt Aar og foretager sammen med sin unge Kone en Rejse rundt til Europas Storbyer for at slutte af i Byernes By, Paris. Det er en af de sidste Dage før Hjemrejsen. Ritmesteren vil glæde Agnete med to Billetter til den store Opera, men det er, som om hun har en Forudanelse om, at der vil ske noget. Ritmesteren slaar det hen og trøster hende med, at det er den glædelige Begivenhed, der forestaar, der gør hende angst, og det lykkes ham at berolige hende og faa hende med i Operaen. Her indtræffer nu det mærkelige Tilfælde, at i Logen ved Siden af Ritmesterens, sidder der en

ung Dame, der ligner Agnete saa slaaende, som var hun en Tvilling-søster til hende. Det er den bekendte Danserinde Lizzy-la-Bella, der sammen med sin Ven Grev Bonnot, har givet Paris Stof til mangan artig Skandale-Roman. Agnete kan ikke faa Øjnene fra sin Genganger-ske og mærker slet ikke, at der oppe fra Scenen trænger en svag Brand-lugt ud paa Tilskuerpladsen, men et Øjeblik efter genlyder hele Teatret af det forfærdelige Raab: Brand! I et Nu er hele Operaen i vildt Oprør. Som rasende Dyr puffes og slaas man for at komme først ud, og navnlig paa den store Trappe er Myrderiet grufuldt. Halv-kvalte af Røgen besvimer Damer og Herrer mellem hinanden, men stadig vælter nye Skarer nedover dem. Det gælder Kampen for Livet. Danserinden Lizzi er en af de første, der maa bukke under, hvorimod hendes Ven, Grev Bonnot naar at slippe ud omtrent samtidig med Agnete, der i Trængslen er kommen bort fra Helmuth. Under Katastrofen har Agnete taget Skade paa sin Hukommelse, og nu staar hun her paa Gaden, hjælpeløs og uden Beskyttelse. Grev Bonnot, der imidlertid er kommen til sig selv igen, faar Øje paa hende og tror, det er hans Veninde Lizzi, og da han ser, hvor afkræftet hun er, kører han hende hjem i Lizzys Løjlighed. Agnete kan intet erindre af Fortiden, og saavel Greven som Tjenestefolkene antager hende stadig for Danserinden Lizzy-la-Bella og behandler hende derefter.

Nogle Dage efter bliver hun meget syg og maa straks køres paa Hospitalet, og næppe er hun ankommen hertil, før hun kommer ned med en dejlig Dreng. Men efter at have været paa Hospitalet i nogle Maaneder, længes hun efter Friheden. Hun kan stadig intet huske,

men det er alligevel, som var der noget, der drog hende bort. Og en Nat, da Sygeplejersken er falden i Søvn, staar hun op og klatrer med sit Barn ud af Vinduet og forsvinder i den mørke Nat.

Hjemme hos gamle Bedstemoder er der Graad og Tænders Gnid-

sel, Helmuth er kommen hjem og har fortalt om Agnetes formentlige Død, og baade han og Bedstemoder er sort fortvivlede. Men Bedstemoder har ikke opgivet Haabet om at se sit Barnebarn igen, og levende i dette Haab sætter den gamle Kone Aften efter Aften en tændt Lampe i Vinduet, at Agnete kan finde hjem igen.

Imidlertid har den stakkels Agnete flakket om med sit lille Barn, tiggende sig lidt Mad hist og her, men Hukommelsen er stadig ikke vendt tilbage. Da hænder det, at hun en Dag paa en Restauration træffer den lille Savoyarddreng, som i sin Tid hjemme i Haven spillede Bedstemoders Vuggevise for hende. Hun kender ikke ham, men han genkender straks hende, og da han ser, hvordan det er fat med hende, følger han efter hende, spiller endnu engang Bedstemoders Vuggevise for hende og lover hende at hjælpe hende hjem igen. Lang og nøjsommelig bliver Vandringen for dem begge, Haan og Spot og Sult maa de døje, men den lille tapre Savoyarddreng giver ikke op, før han velbeholdent har bragt Agnete hjem igen til hendes Kære. Det er umuligt at beskrive den Glæde, hendes og hendes lille Barns Tilsynkomst vækker hos Helmuth og gamle Bedstemoder, og et kan man være sikker paa, at den første Sang, Bedstemoder med Tiden vil lære Agnetes lille Dreng, bliver Bedstemoders Vuggevise.

LA BERCEUSE DE GRAND'MÈRE.

Depuis dix ans Mme Dumont est veuve. Son veuvage aurait été bien triste si elle n'avait eu avec elle sa petite-fille Agnès qu'elle adore, et qu'elle comparait à un rayon de soleil qui répand sa douce lumière sur sa sombre existence et lui apporte la joie et la consolation. Toutes ses pensées tournent autour de cette petite-fille adorée. Aussi est-ce avec une profonde tristesse qu'elle prévoit le moment où le fiancé d'Agnès, M. Georges Darville, capitaine de cavalerie, va la séparer à jamais de son enfant chérie. Un jour Agnès et son fiancé, se promenant dans le jardin, voient s'approcher un petit Savoyard, qui vend de jolies parures d'ambre. Pendant que le capitaine réfléchit s'il doit en acheter ou non, le petit Savoyard joue sur son ocarina la jolie berceuse que grand'mère a chanté si souvent au dodo d'Agnès. Pour le récompenser, le capitaine lui achète une jolie chaîne pour Agnès. Personne ne pense que cet incident sera un jour de la plus grande importance pour leur bonheur.

Enfin arrive l'événement prévu avec tant de tristesse par grand'mère: le mariage d'Agnès et son départ. Le capitaine a obtenu une année de congé, et le jeune couple passe par toutes les grandes villes de l'Europe pour terminer leur voyage à Paris. C'est un des derniers jours avant le retour. Le capitaine a pris deux billets pour l'Opéra, mais ne peut pas se réjouir à l'idée d'y aller, car elle a comme le pressentiment qu'un malheur va lui arriver, mais le capitaine cherche à dissiper ses craintes, en disant que c'est sans doute l'heureux événement auquel elle s'attend qui la rend un peu nerveuse. A la fin il réussit à la rassurer, et elle consent à l'accompagner. A peine ont-ils pris place dans leur loge, qu'ils remarquent avec étonnement dans la loge voisine une jeune personne qui a une ressemblance frappante avec Agnès. C'est une danseuse très en vogue. On dirait qu'elles sont soeurs jumelles. Agnès ne se lasse pas de regarder

son sosie, et elle ne remarque pas une odeur de brûlé qui pénètre de la scène dans la salle. Tout à coup un cri terrible retentit dans le théâtre. Au feu! Au feu! Au même instant toute la salle est en émoi. Comme des bêtes féroces tout le monde se pousse et lutte pour gagner la sortie. Surtout dans le grand escalier, le tumulte est effroyable. Pêle-mêle hommes et femmes s'évanouissent, à demi étouffés par la fumée, mais toujours de nouvelles foules se précipitent les unes sur les autres. Il y va de la vie. La danseuse succombe parmi les premiers, tandis que son ami le comte Bonnot réussit à se sauver en même temps qu'Agnès qui a été séparée de son mari dans la poussée. La catastrophe lui a porté un choc si terrible qu'elle en a perdu la mémoire, et elle se trouve dans la rue, abandonnée et sans protection. Le comte Bonnot, qui a repris ses esprits, l'aperçoit, et croyant que c'est son amie Lizzie il la conduit à la maison de la danseuse. Agnès ne se rappelle plus rien, et le comte ainsi que les domestiques la prennent toujours pour la danseuse, Lizzie la Bella, et la traitent en conséquence.

Quelques jours après elle tombe très malade, et il faut la transporter à l'hôpital. Immédiatement après son arrivée elle accouche d'un joli petit garçon. Elle reste à l'hôpital pendant quelques mois, au bout desquels elle commence à s'impatienter. Elle n'a pas encore recouvré la mémoire, et pourtant elle se sent attirée par une puissance mystérieuse, par une voix lointaine qui l'appelle.

Une nuit que l'infirmière s'est endormie, elle se lève, prend son enfant dans ses bras et s'enfuit par la fenêtre dans la nuit noire. Chez la vieille grand'mère on déplore toujours la perte d'Agnès. Mais malgré tout, la vieille dame espère toujours qu'un miracle se produira qui lui ramènera sa petite fille, et dans cet espoir elle met tous les soirs une lampe allumée.

à la fenêtre, pour qu'elle puisse retrouver la maison.

Cependant la pauvre Agnès mène une vie errante avec son petit enfant, mendiant son pain et toujours sans se rappeler le passé. Un jour elle rencontre dans un restaurant le petit Savoyard qui joua un jour dans le jardin de grand'mère la vieille berceuse. Il la reconnaît immédiatement et devinant ce qu'il en est, il la suit, et se met à la berceuse de grand'mère. Il lui promet de la reconduire à la maison, et après maintes péripéties le petit courageux Savoyard réussit à ramener sains et saufs la jeune femme et son bébé à la maison.

Décrire la joie du capitaine et de grand'mère serait impossible, mais tout le monde est d'accord pour décider que la première chanson qu'on va apprendre à bébé, sera la berceuse de grand'mère.

- - - - o o 0 0 o o - - - -